

Zprávy z farnosti

03/2014

Jaro zde ještě není, ale blíží se. Jistě se na ně těšíme, je pro nás znamením nového života. Na jaře vždy také slavíme svátky vzkříšení – Velikonoce. Jsou to ústřední svátky všech křesťanů. K nim ale také nevyhnutelně patří doba přípravy, a tu právě začínáme. Doba postní. Popeleční středa s přísným postem je její vstupní branou a vrcholí Svatým týdnem završeným Hodem Božím velikonočním. Jsme tedy na začátku, máme před sebou 40 postních dní. Více myslíme na utrpení Krista a také se snažíme objevovat hodnotu kříže ve svém osobním životě. Na první pohled se zdá, že je doba postní dobou smutnou. Je to ale doba vnitřního dozrávání, které je spojeno s jistým utrpením, které ale nakonec má vyústit v radostný prožitek vítězství s Kristem. Snažme se objevovat cestu, která nás vede k plné vnitřní svobodě. Především si najděme čas k osobním rozhovorům s Pánem Ježíšem.

Pane, žehnej nám.

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2014

Na každý měsíc jsou vyhlášovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

BŘEZEN

1. *Všeobecný:* Aby ve všech kulturách byla respektována **práva žen a jejich důstojnost**.
2. *Evangelizační:* **Za mladé lidi**, aby mnozí z nich přijali Pánovo pozvání a obětovali svůj vlastní život hlásání evangelia.
3. *Národní:* **Za matky v pozhnaném stavu**, aby se jejich děti mohly narodit a vyrůstat v láskyplných rodinách.

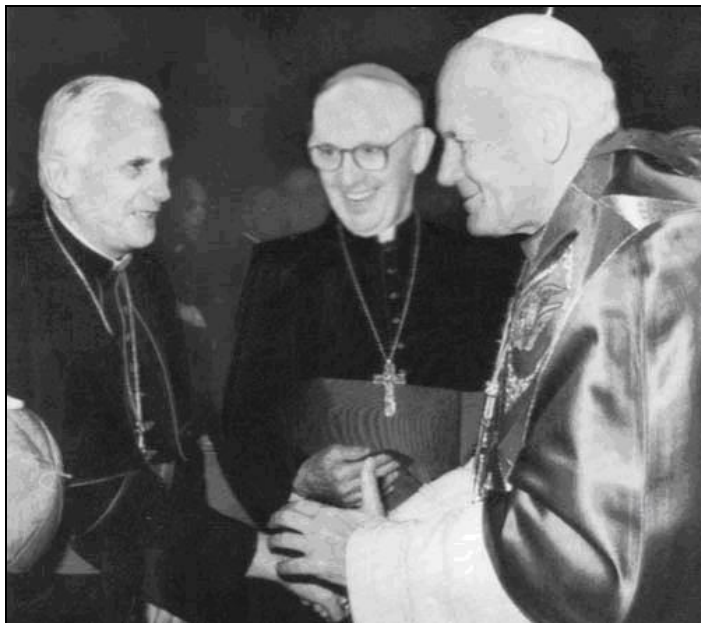
Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

Zajímavý obrázek...

Poselství svatého Otce Františka

Poselství svatého Otce Františka k XXIX. Světovému dni mládeže - 2014:

„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.“ (Mt 5, 3)

Drazí mladí,

do mé paměti se vtisklo mimořádné setkání v Rio de Janeiru během XXVIII. Světového dne mládeže: velká slavnost víry a bratrství! Výborní Brazilci nás přijali s otevřenou náručí podobně jako socha Krista Spasitele, která na vrcholku Corcovada dominuje úžasné scénérii pláže Copacabana. Na tomto mořském pobřeží Ježíš zopakoval své pozvání, aby se každý z nás stal jeho učedníkem-misionářem, aby v tom objevil nejvzácnější poklad svého života a sdílel toto bohatství s ostatními lidmi, blízkými i vzdálenými, až po nejzazší zeměpisné a existenciální periferie naší doby.

Příští zastavení naší mezikontinentální pouti mladých lidí bude v **Krakově** v roce 2016. Abychom se na to postupně připravili, chtěl bych během příštích tří let společně s vámi uvažovat o evangelních blahoslavenstvích, o kterých se dočteme v Matoušově evangeliu (5, 1-12). **Letos** začneme meditací prvního blahoslavenství: **„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království“** (Mt 5, 3); **pro rok 2015** navrhuji **„Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha“** (Mt 5, 8); a nakonec, **v roce 2016**, bude téma **„Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“** (Mt 5, 7).

1. Revoluční síla blahoslavenství

Vždy je pro nás prospěšné číst a meditovat blahoslavenství! Ježíš je vyhlásil během svého prvního velkého kázání na břehu jezera v Galileji. Byl tam velký zástup lidí a on vystoupil na horu, aby učil své učedníky. Proto bývá tato promluva nazývána „Horské kázání“. V Bibli se hledí na horu jako na místo, kde se zjevuje Bůh. A Ježíš, jenž káže na hoře, se představuje jako božský učitel, jako nový Mojžíš. A co oznamuje? Oznamuje životní cestu, tu cestu, kterou on sám prochází, která je dokonce on sám, a předkládá ji jako cestu opravdového štěstí. Ježíš ztělesňoval blahoslavenství během celého svého života – od narození v betlémské jeskyni až po smrt na kříži a vzkříšení. Všechny přísliby o Božím království se v něm naplnily.

Vyhlášením blahoslavenství nás Ježíš vyzývá, abychom ho následovali, abychom s ním šli cestou lásky, která nás jako jediná dovede do věčného života. Není to snadná cesta, ale Pán nás ujišťuje svou milostí a nikdy nás nenechá samotné. Chudoba, utrpení, ponižování, boj za spravedlnost, úsilí o každodenní obrácení, zápas o život v souladu s povoláním ke svatosti, pronásledování a mnoho dalších výzev se objevuje v našem životě. Pokud ale otevřeme Ježíšovi dveře, pokud mu umožníme, aby vstoupil do našich dějin, pokud s ním sdílíme radosti a bolesti, získáme pokoj a radost, které nám může dát jen Bůh, nekonečná láska.

Ježíšova blahoslavenství přinášejí revoluční novost, zcela odlišný vzor štěstí než nám obyčejně předkládají média a převládající mínění. Pro mentalitu světa je pohoršení, že Bůh přišel, aby se s námi sjednotil, že zemřel na kříži! V logice tohoto světa jsou ti, které Ježíš označuje za blahoslavené, považováni za „poražené“

a slabé. Naopak, je opěvován úspěch za každou cenu, blahobyt, arogance moci, prosazování sebe na úkor druhých.

Drazí mladí lidé, Ježíš nás vyzývá, abychom odpověděli na jeho návrh života, abychom se rozhodli, jakou cestou chceme jít, abychom dosáhli opravdové radosti. Je to velká výzva víry. Ježíš se nebál zeptat svých učedníků, zda ho opravdu chtějí následovat, anebo jít spíše jinými cestami (srov. Jan 6, 67). A Šimon, nazývaný Petr, měl odvahu odpovědět: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života“ (Jan 6, 68). Pokud i vy dokážete Ježíšovi říci „ano“, váš mladý život získá smysl, a tak bude plodný.

2. Odvaha štěstí

Co ale znamená „blahoslavení“ (řecky makarioi)? Blahoslavený znamená šťastný. Řekněte mi: opravdu toužíte po štěstí? V době, kdy člověka přitahuje tolik předludů štěstí, hrozí riziko, že se spokojí s málem, že bude mít „malou“ představu o životě. Usilujte naopak o něco velkého! Rozšiřte svá srdce! Jak říkal blahoslavený Pier Giorgio Frassati, „žít bez víry, bez dědictví, které je třeba hájit, bez podpory v nepřetržitém boji za pravdu, neznámá žít, ale živořit. Nikdy nesmíme živořit, ale žít“ (Dopis I. Boninimu, 27. února 1925). 20. května 1990, v den blahorečení Piera Giorgia Frassatiho, ho Jan Pavel II. nazval „mužem blahoslavenství“ (homilie při mši svaté: AAS 82 [1990], 1518).

Pokud opravdu necháte vyjít najevo nejhlubší touhy svého srdce, zjistíte, že je ve vás neuhasitelná touha po štěstí. To vám umožní odhalit a odmítnout mnohé „laciné“ nabídky, které vidíte okolo sebe. Pokud hledáme úspěch, požitek a sobecké vlastnění a vytvoříme si z toho modly, můžeme prožít chvíle opojení, falešný pocit uspokojení; ale nakonec se staneme otroky a nebudeme nikdy spokojeni, budeme hnáni stále hledat něco víc. Je velmi smutné vidět „nasyčenou“, ale slabou mládež.

Když sv. Jan psal mladým lidem, řekl: „...protože jste silní a Boží slovo zůstává ve vás a protože jste přemohli zlého ducha“ (1 Jan 2, 14). Mladí lidé, kteří si zvolí Krista, jsou silní, žijí se jeho slovem a „nenacpávají se“ jinými věcmi! Mějte odvahu jít proti proudu. Mějte odvahu k opravdovému štěstí! Řekněte „ne“ pomíjivé, povrchní a zvrhlé kultuře, která vám neumožní vzít na sebe zodpovědnost a čelit velkým výzvám života!

3. Blahoslavení chudí v duchu...

První blahoslavenství, téma příštího Světového dne mládeže, označuje chudé v duchu za šťastné, protože jim patří nebeské království. V době, kdy mnozí lidé trpí v důsledku ekonomické krize, může spojení chudoby a štěstí vypadat jako nemístné. V jakém smyslu můžeme považovat chudobu za blahoslavenství?

Především se snažme pochopit, co znamená „chudí v duchu“. Když se Boží Syn stal člověkem, vybral si cestu chudoby, odříkání. Jak říká sv. Pavel v Listu Filipským: „Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí“ (2, 5-7). Ježíš je Bůh, který se zřekl vlastní slávy. Zde vidíme volbu chudoby Boha: z bohatého, jímž byl, se stal chudým, aby nás obohatil skrze svou chudobu (srov. 2 Kor 8, 9). Toto tajemství kontemplujeme v jesličkách, když vidíme Syna Božího v dobytčím žlabu; a potom na kříži, kde odříkání dosahuje vrcholu.

Řecké přídavné jméno ptochós (chudý) nemá jen materiální rozměr, ale znamená „žebřavý“. Souvisí to s hebrejským pojmem anawim, „Iahweho chudí“, což připomíná pokoru, vědomí vlastních omezení, vlastních existenčních podmínek chudoby. Anawim důvěřují Hospodinu, vědí, že jsou na něm závislí.

Ježíš – jak to dokázala dobře vidět sv. Terezie od Dítěte Ježíše – se ve svém vtělení představuje jako žebřák, jako chudý, hledající lásku. Katechismus katolické církve hovoří o člověku jako o „Božím žebřákově“ (čl. 2559) a říká nám, že modlitba je setkání Boží žízně s naší žízní (čl. 2560).

Sv. František z Assisi velmi dobře pochopil tajemství blahoslavenství chudých v duchu. Když k němu Ježíš hovořil v malomocném a v Ukřižovaném, rozeznal Boží velikost a vlastní stav pokory. Ve své modlitbě trávil Prošťáček hodiny a ptal se Pána: „Kdo jsi ty? Kdo jsem já?“ Zřekl se pohodlného a bezstarostného života, aby se oženil s „Paní chudobou“, aby napodoboval Krista a doslova následoval evangelium. František žil napodobování chudého Krista a lásku k chudým neoddělitelně jako dvě strany téže medaile.

Mohli byste se mě tedy zeptat: co máme konkrétně udělat, aby se tato chudoba v duchu stala životním stylem a konkrétně vstoupila do naší existence? Odpovím vám ve třech bodech.

Především se snažte mít svobodu odstupem od věcí. Pán nás povolává k evangelnímu životnímu stylu, pro který je charakteristická skromnost, abychom nepodlehli konzumní kultuře. Jde o to hledat to podstatné, naučit se zříkat mnoha povrchních a zbytečných věcí, které nás dusí. Zbavme se touhy po vlastnění, modloslužby peněz a plýtvání. Postavme na první místo Ježíše. On nás může osvobodit od modlářství, které z nás dělá otroky. Důvěřujte Bohu, drazí mladí lidé! On nás zná, miluje nás a nikdy na nás nezapomene. Tak jako se stará o polní lilie (srov. Mt 6, 28), nedopustí, aby nám něco chybělo! I pro překonání ekonomické krize musíme být ochotní změnit životní styl, vyloučit řadu plýtvání. Jako je nutná odvaha ke štěstí, podobně je nutná odvaha ke střídmosti.

Pro žití tohoto blahoslavenství na druhém místě potřebujeme konverzi týkající se chudých. Musíme se o ně starat, být citliví na jejich duchovní i hmotné potřeby. Vám, mladým lidem, svěřuji zvláště úlohu vrátit solidaritu do středu zájmu lidské civilizace. Tváří v tvář starým a novým formám chudoby – nezaměstnanost, emigrace, řada závislostí různého typu – je naší povinností být bdělí a uvědoměli tak, že zvítězíme nad pokušením lhotejnosti. Mysleme i na ty, kteří se necítí být milováni, nemají naději do budoucnosti, odmítají se v životě angažovat, protože jsou zdeptaní, zklamaní a zastrasení. Musíme se naučit být s chudými. Nemějme ústa plná krásných slov o chudých! Setkávejme se s nimi, dívejme se jim do očí, naslouchejme jim. Chudí jsou pro nás konkrétní příležitostí setkat se se samotným Kristem, dotýkat se jeho trpícího těla.

Ale – a to je třetí bod – chudí nejsou jen lidé, kterým můžeme něco dát. I oni nám mohou mnohé nabídnout, naučit nás. Z moudrosti chudých se máme hodně co učit! Představte si, že jeden světec z 18. století, Benedetto Giuseppe Labre, který přespával v Římě na ulicích a žil z milodarů lidí, se stal duchovním rádcem mnoha osob, mezi nimiž byli i šlechtici a kněží. V jistém smyslu jsou pro nás chudí jako učitelé. Učí nás, že hodnota člověka není v tom, co vlastní, jaké má konto v bance.

Chudý člověk, zbavený všeho hmotného, si uchovává vždycky svou důstojnost. Chudí nás mohou naučit mnohému o pokoře a důvěře v Boha. V podobenství o farizeovi a celníkovi (Lk 18, 9-14) dává Ježíš za vzor celníka, protože je pokorný a považuje se za hříšníka. Také vdova, která dává do chrámové pokladny dvě drobné mince, je příkladem velkorysosti. Ačkoli má málo nebo spíš nic, dá všechno (Lk 21, 1-4).

4. ...neboť jejich je nebeské království

Hlavním tématem Ježíšova evangelia je Boží království. Ježíš je zosobněné Boží království, je Emanuel, Bůh s námi. A království, panství Boha, vzniká a rozvíjí se právě v srdci člověka. Království je zároveň dar a příslib. Už nám bylo dáno v Ježíši, ale musí se ještě završit v plnosti. Proto se každý den modlíme k Otci: „Přijď království tvé.“

Mezi chudobou a evangelizací existuje hluboké pouto, je i mezi tématem minulého Světového dne – „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy“ (Mt 28, 19) – a tím letošním: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království“ (Mt 5, 3). Pán si přeje chudou církev, která evangelizuje chudé. Když Ježíš posílá Dvanáct na misie, říká jim: „Neshánějte si do opasku ani zlaté, ani stříbrné, ani měděné mince, neberte si na cestu mošnu ani dvojce šaty, ani opánky, ani hůl, protože dělník má právo na svou obživu“ (Mt 10, 9-10). Evangelní chudoba je základní podmínkou, aby se šířilo Boží království. Nejkrásnějšími a spontánními radostmi, které jsem během svého života prožil, jsou chudí lidé, kteří téměř nemají na čem ulpět. V naší době bude evangelizace možná jen díky nakažlivé radosti.

Jak jsme viděli, blahoslavenství chudých v duchu ovlivňuje náš vztah k Bohu, ke hmotnému majetku a k chudým. Díky Ježíšovu příkladu a jeho slovům vidíme, nakolik potřebujeme obrácení, abychom dokázali, že nad logikou mít stále víc převažuje být víc! Pochopit hluboký smysl blahoslavenství nám mohou nejvíce pomoci svatí. Svatořečení Jana Pavla II. o Druhé velikonoční neděli je v tomto smyslu událostí, která naplňuje naše srdce radostí. Bude velkým patronem SDM, jejichž zakladatelem a vůdcem byl. A ve společenství svatých bude nadále pro vás všechny otcem a přítelem.

Na duben připadá i třicáté výročí odevzdání Kříže mladým lidem k jubileu Vykoupení. Právě tímto symbolickým gestem zahájil Jan Pavel II. velkou pouť mladých lidí, která od té doby prochází všemi pěti kontinenty. Mnozí si pamatují slova, jimiž papež o Velikonoční neděli 1984 vysvětlil své gesto: „Drazí mladí, na závěr Svätého roku vám svěřuji pravý znak tohoto jubilejního roku: Ježíšův kříž! Neste ho do světa jako znamení lásky Pána Ježíše k lidstvu a hlásejte všem, že jen v zemřelém a vzkříšeném Kristu je spása a vzkříšení.“

Drazí mladí, Magnificat, hymnus Panny Marie, chudé v duchu, je také hymnem toho, kdo žije blahoslavenství. Radost evangelia tryská z chudého srdce, které umí jásat a žasnout nad Božími skutky jako srdce Panny, kterou všechny generace nazývají „blahoslavenou“ (srov. Lk 1, 48). Ať nám Panna Maria, Matka chudých a hvězda nové evangelizace, pomáhá žít evangelium, vtělovat blahoslavenství do našeho života a mít odvahu ke štěstí.

*Ve Vatikánu 21. ledna 2014, o svátku sv. Anežky, panny a mučednice
František*

Klady a záporny

Každý věk má své klady a záporny, své radosti i své obtíže. Staří může mít ve spojení s nemocí těch trápení více. Proto je potřeba speciální podpory a pomoci, a to i skrze tuto svátost. Staří ale nejsou přeci jen těmi, kteří něco dostávají. Spíše naopak, vzpomeňme na naše vlastní babičky a dědečky! Vzpomeňme také na předchozí dva papeže. Jan Pavel II. se nebál ukázat sám na sobě slabost nemoci a staří. Benedikt XVI. zase projevil velikou pokoru přiznáním, že ho opustily tolik potřebné síly pro výkon jeho funkce a právě v den Panny Marie Lurdské před rokem rezignoval. Jedním z křížů nemocných může být i to, že jsou omezeni ve své touze scházet se s dalšími věřícími a účastnit se slavení mše svaté. Víím z vašich dopisů, že mezi ně mnozí patříte a děkuji vám za vaši statečnost a ochotu obětovat vaše utrpení za druhé. Pro nás ostatní platí, všímejme si ve svém okolí více těchto lidí, jejich potřeb, pamatujme i na ně v modlitbách! My kněží máme často zkušenost, že tito lidé se stydí si říct o pomoc a návštěvu. Přitom ne vždy je na první pohled patrné, že dotyčný má nějaké větší problémy. Ty nemusejí souviset jen s omezenou pohyblivostí. Napadlo vás třeba někdy, že jsou lidé, kteří kvůli fobii, paranoi nebo depresi velmi těžko nebo vůbec nezvládnou nedělní mši svatou, protože nevydrží ve skupině většího počtu lidí? Nebo že i tak často se vyskytující chorobný hukot v uších, tzv. tinitus, může způsobovat velké utrpení ve chvíli, kdy hrají varhany? Že může být velkou překážkou, pokud nejsou u kostela nebo na faře toalety? A tak bych mohl pokračovat dál. Člověk si tak může uvědomit, že to, co považuje nebo donedávna považoval za samozřejmé, zas tak samozřejmé není. Ještě jednou Vám děkuji za modlitby a vypošuji Vám i Vaším blízkým hojnost Božího požehnání!

Jiří Korda, kněz Kristův

Nůž

Vuk Drazkovic, jeden srbský spisovatel, napsal knížku *Nůž*. Pojednává o mladém muži, kterého jako miminko darem přinesl své sestře, která o svého stejně starého synu přišla, z přepadu & masakru srbské vesnice, jakýsi bojovník. Chlapec byl vychován jako fanatický muslim se zapálenou nenávisťou ke křesťanům. No, a potom se dozví, že je „rozený“ křesťan, a vzniká otázka kdo je a PROČ???

V 80. letech se kniha stala „hitem“ jugoslávské literatury faktu. Doporučuji k přečtení.

R. S.

Okénko do knihovny

autor: Henri J. M. Nouwen
název: S hořícím srdcem (Rozjímání o eucharistickém životě)
z obsahu:

dokončení

Ale uprostřed té bolesti zní cizí, šokující a přece velmi překvapivý hlas. Je to hlas toho, který říká: „Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“ To je ta ne-

očekávaná zpráva: v naší lítosti se skrývá požehnaní. Ne ti, kteří se těší, budou blahoslavení, ale ti, kteří pláčou! Někde uprostřed naší lítosti se skrývá dar. Doprostřed naší lítosti se nějak vloudily první krůčky tance. Nějak tento pláč, pramenící z našich ztrát, patří k naší vděčné písni.

K eucharistii přicházíme se srdcem zlomeným mnoha ztrátami, našimi vlastními i ztrátami světa. Říkáme podobně jako oni dva učedníci, kteří se vraceli do své vesnice: „My však jsme doufali..., ale ztratili jsme naději. Místo ní přišla smrt.“ Už nemáme vztyčenou hlavu, nedíváme se kupředu, ale dolů a hrbíme se.

A tak nastupujeme cestu. Otázkou zůstává, zda naše ztráty vedou k zášti, nebo k vděčnosti. Zášť je skutečnou možností. Mnozí si ji vyberou. Pokud na nás doléhá jedna ztráta za druhou, je velmi snadné ztratit iluze, zlobit se, zahořknout a roste v nás zášť. Čím jsme starší, tím větší je pokušení říci: „Život mě podvedl. Už nemám budoucnost, nemám v co doufat. Jediné, co mi zbývá, je uhájit to, co mi zbylo, tak, abych nepřišel o všechno.“

Zášť je jednou z nejničivějších sil v životě. Je to studený hněv, který se usadil v samém středu bytosti a zatvrdil srdce. Zášť se může stát způsobem života, který prostupuje naše slova a činy tak, že už ji ani nepoznáváme.

Často se divím, jak bych mohl žít, kdyby v mém srdci neexistovala zášť. Jsem tak zvyklý mluvit o lidech, které nemám rád, uchovávat vzpomínky na události, které mi způsobily mnoho bolesti nebo jednat s podezřením a strachem, že už nevím, jaké by to bylo, kdyby si nebylo na co stěžovat nebo koho obviňovat! V srdci mám ještě spoustu koutů, kde se ukrývá zášť a hořkost a rád bych věděl, zda chci bez nich skutečně být. Co bych bez nich dělal? A v životě je tolik okamžiků, které mi dávají možnost je žít. Už před snídáním jsem zakusil pocit podezření, žárlivosti, myslel jsem na lidi, kterým bych se raději vyhnul, a na plánování, jak příjemně strávit den, zbylo jen málo.

Rád bych věděl, zda vůbec existují lidé bez zášti a hořkosti. Zášť je tak zjevnou odpovědí na naše ztráty. Tragedií je, že příliš mnoho zášti se ukrývá i v církvi. Je jedním z aspektů nejvíce ochromujících křesťanskou komunitu. A přece eucharistie představuje jinou volbu. Je to možnost vybrat si nikoli zášť, ale vděčnost. Lítost nad ztrátami je prvním krokem od zášti k vděčnosti. Slzy lítosti mohou obměkčit naše zkamenělá srdce a otevřít před námi možnosti říci „děkuji“.

Eucharistie znamená doslovně „činit díkyvdání“. Slavit eucharistii a žít eucharistický život má mnoho společného s vděčností. Žít eucharisticky znamená prožívat život jako dar, dar, za který jsme vděční. Ale vděčnost není nejjasnější odpovědí životu, určitě ne tehdy, když život prožíváme jako řadu ztrát! A přece to velké tajemství, které slavíme v eucharistii, a život v eucharistii spočívají v tom, že litováním svých ztrát docházíme k poznání života jako daru. Krása a vzácnost života jsou úzce spojeny s jeho křehkostí a smrtelností. Můžeme to prožívat každý den – když vezmeme do ruky květinu, když vidíme motýla poletujícího vzduchem, když pohládíme miminko. Jsou tu jak křehkost, tak dar a naše radost je spojena s oběma.

Každá eucharistie začíná pláčem po božím smilování. V celé historii křesťanství pravděpodobně neexistuje modlitba, kterou by se lidé modlili častěji a vroucněji než modlitbu „Pane, smiluj se“. Je to modlitba, která je na začátku nejen všech západních eucharistických liturgií, ale zaznívá jako pokračující výkřik všemi východ-

ními liturgiemi. „Pane, smiluj se“, „Kyrie, eleison“, „Gospody pomiluj“. Je to pláč Božího lidu, pláč lidí s kajícím srdcem.

Tento pláč, žádající o milost, je možný jen tehdy, když jsme si ochotní přiznat, že nějak máme sami co do činění se svými ztrátami. Pláč, prosící o milost, je uznáním, že svalování viny za naše ztráty na Boha, na svět nebo ostatní plně neospravedlňuje pravdu o tom, kým jsme. V okamžiku, kdy jsme ochotni převzít odpovědnost i za bolest, kterou jsme způsobili nepřímo, změní se obviňování na poznání a uznání naší vlastní role v lidské zlomitelnosti.

Modlitba za Boží milost vychází ze srdce, které ví, že lidská zlomitelnost není fatální nemocí, jejímiž smutnými oběťmi jsme se stali, ale je hořkým ovocem lidské volby říci lásce „ne“. Učedníci, kteří šli domů do Emauz, byli smutní, že ztratili toho, ke kterému, upřeli veškeré naděje, ale byli si také plně vědomi toho, že ho ukřižovali jejich vlastní vůdci. Nějak si byli vědomi, že jejich lítost je spojena se zlem, zlem, které v srdci sami poznali. Slavení eucharistie od nás vyžaduje, abychom stáli v tomto světě a přijali svou spoluodpovědnost za zlo, které nás obklopuje a prostupuje námi. Pokud zůstaneme uvězněni ve vlastních nárcích na hroznou dobu, ve které žijeme, a na strašné situace, které musíme snášet, a ten děsivý osud, který prožíváme, nemůžeme nikdy dojít k pokání. A pokání může vyrůst pouze z kajícího srdce. Pokud jsou naše ztráty čistým osudem, jsou naše zisky čistou šťastnou náhodou! Osud nevede k pokání ani šťastná náhoda nevede k vděčnosti.

Ve skutečnosti jsou naše osobní konflikty, stejně jako konflikty na regionální, národní nebo světové úrovni, našimi konflikty a jedině tehdy, když za ně přijmeme odpovědnost, můžeme se nad ně dostat – tím, že si zvolíme život plný odpuštění, míru a lásky.

Ono Kyrie, eleison – Pane, smiluj se – se musí vynořit z kajícího srdce. V kontrastu k srdci zkamenělému, otupenému, srdce kající je srdcem, které nepřenáší vinu, ale uznává vlastní vinu v hříšnosti světa a tak je připraveno přijmout Boží milost.

Stále vzpomínám na večerní rozjímání v holandské televizi, při kterém řečník nalil vodu na tvrdou, vyschlou půdu a řekl: „Podívejte, ta půda nemůže přijmout vodu a nemůže z ní vzklíčit žádné semeno.“ Pak poté, co půdu rukama rozdrobil, nalil na ni zase vodu a řekl: „Jen rozdrobená půda může přijmout vodu a nechat vzklíčit semeno, které ponese ovoce.“ Když jsem to shlédl, pochopil jsem, co znamená zahájit eucharistii s kajícím srdcem, se srdcem, které se otevřelo, zlomilo, aby mohlo přijmout Boží milost.

Ale jak je možné začít slavit díkůvzdání se zlomeným srdcem? Cožpak nás ne-paralyzují uznání vlastní hříšnosti a vědomí spoluodpovědnosti za zlo ve světě? Cožpak není skutečné vyznání hříchů příliš oslabující? Ano, je! Ale žádnému hříchu nelze čelit bez určitého vědomí vděčnosti. Nelze projevit lítost nad ztrátou, aniž bychom cítili, že najdeme nový život.

Když učedníci na cestě do Emauz vypověděli svůj příběh velké ztráty, vypravovali také podivný příběh žen, které našly prázdný hrob a viděly anděly. Ale byli skeptičtí a plní pochyb. Cožpak nebyl před několika dny ukřižován? Cožpak všechno neskončilo? Cožpak zlo nakonec nezvítězilo? Tak co je pak na těch babškových povídačkách, že je naživu? Kdo by to bral vážně? Ale pak zase museli říci:

„Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“

A tak my přistupujeme k eucharistii. S podivnou směsicí zoufalství a naděje. Jedna naše část se dívá na vlastní život a život svých bližních a chce říci: „Zapomeňme na to. Už je po všem. Ach, jistě jsme uvažovali o lepším světě, představovali jsme si nové společenství lásky a snili o době, kdy budou žít všichni lidé v míru, ale pravda nás dohnala. Teď už víme, že to všechno bylo jen o trochu víc než iluze. Naše nezměnitelná povaha a přetrvávající zvyky, naše žárlivost a zášť, okamžiky hněvu a odplaty, naše nekontrolovatelné násilí, nespočetná znamení lidské krutosti, zločiny, mučení, války, vykořisťování – to všechno nás jistě probudilo do hořké pravdy, že naše naděje byla ukřižována.“

A přece – ty pověsti zůstávají a znovu se objevují. Pověsti o několika lidech, kteří to viděli jinak, pověsti o skutcích milosrdenství a uzdravení, pověsti o dobrotě, kráse a pravdě. A jak pozorně nasloucháme hlubším hlasům ve svém srdci, uvědomíme si, že pod naším skepticismem a cynismem je nekonečná lidská touha po lásce, jednotě a společenství, které nezmizí, ani když tu zůstává tolik důvodů pro to, odhodit ji jako sentimentální vzpomínky na dětství.

„Pane, smiluj se. Pane, smiluj se. Pane, smiluj se.“ To je modlitba, která se stále vynořuje z hloubi našeho bytí a probourává se zdmi našeho cynismu. Ano, jsme hříšníci, beznadějní hříšníci, všechno je ztraceno a z našich nadějí a snů nic nezbyvá. A přece je tu ještě hlas: „Mám pro tebe dost milosti!“ a my znovu pláčeme a prosíme o uzdravení svého cynického srdce a odvažujeme se věřit, že opravdu uprostřed lítosti najdeme dar, za který budeme vděční. Ale pro tento objev potřebujeme zvláštního společníka!

Tuto knihu je možné si vypůjčit v naší knihovně. V ukázce bylo uvedeno rozjímání o první části mše svaté, následují další až k závěru.

Autor knihy na příběhu emauzských učedníků nabízí hlubší výklad a porozumění slavení eucharistie i účinkům jejího působení v našem běžném životě. Vydejme se spolu s nimi na cestu, na jejímž počátku budeme schoulení a skleslí, pak se setkáme s tajemným cizincem, vyslechneme jeho živé slovo, pozveme ho k sobě a tam konečně poznáme při lámání chleba, že je to Ježíš, a s radostí se vydáme zase na cestu, s hořícím srdcem hlásat radostnou zvěst.

vybrala M. Jirásková

Farní rada

Byla zvolena nová Farní rada...

*První setkání nově zvolené Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli **9. března 2014** v 18:45 (po večerní mši svaté), případně v některém náhradním termínu po vzájemné dohodě.*

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda
Jiří Málek	
Filip Macoun	
Eva Pohořelá	
Petra Kolářová	
Jaroslava Škodová	
Miloš Vavříčka	

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 3. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2014			16. března	20. dubna
18. května	15. června	20. července	17. srpna	21. září
19. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných			16. listopadu	21. prosince

vlakové spojení:

(cena 22 / 17 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku**)

Děčín hl. nádr.	12:40	14:40	16:40	Dolní Žleb	15:03	17:03	19:03	21:03
Čertova Voda	12:48	14:48	16:48	Čertova Voda	15:07	17:07	19:07	21:07
Dolní Žleb	12:53	14:53	16:53	Děčín hl. nádr.	15:17	17:17	19:17	21:17

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2014	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	7 599 Kč	1 831 Kč	1 965 Kč	Na církevní školy
Únor	8 322 Kč	1 387 Kč	2 589 Kč	Svatopetrský halář
Březen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Duben	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Květen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	15 921 Kč	3 218 Kč	4 554 Kč	

- „Už ti mistr přidělil nějakou práci?“ ptá se továrník nově přijatého učně. „Jistě, pane. Jakmile se objevíte, mám ho jít vzbudit.“

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

- ☞ **Pobožnosti křížové cesty** – jsou letos u nás v pátek a v neděli před večerní mší svatou v 17:00.
- ☞ **Víkend pro chlapy ze severu** – na téma: „Rodinné vztahy“, se bude konat od 21. do 23. března 2014 v Domě Setkání v Albeřicích.
- ☞ **Změna „zimního“ času na „letní“** – letos připadá na neděli **30. března 2014**, kdy místo 02:00 bude hned 03:00, což znamená pro praktický život, že budeme muset ráno o hodinku dříve vstávat, zato večer bude déle vidět.
- ☞ **Tyto a další informace** – na webu: <http://rkf.dc.podmokly.sweb.cz/> - navštivte naše/vaše stránky!

Film o Róbertovi Bezákovi príde do kín v marci

Premiéru filmu *Arcibiskup Bezák Zbohom...* o odvolanom trnavskom arcibiskupovi Róbertovi Bezákovi naplánovali na 13. marca 2014. Režisérkou a scenáristkou snímky je Oľga Záblacká, známa predovšetkým ako moderátorka a speváčka.

Filmový dokument približuje divákovi život Mons. Róberta Bezáka. Predstavuje ho ako človeka jednými milovaného a druhými odmietaného. Odhaľuje súkromné aj verejné momenty jeho života očami verejnosti, ale aj jeho najbližších. Zobrazuje ho nielen ako arcibiskupa, ústrednú postavu medializovanej kauzy, ale aj ako syna, brata či priateľa.

SITA, webnoviny

Juvenilní justice

Stručně ze včerejší přednášky paní Lucie Boddingtonové (Justice for Families, UK) o tzv. juvenilní justici (opatrovnickém soudnictví a podpůrných institucích), jež byla organizována <extremisticko-traditionalistickým> sdružením D.O.S.T.

Paní je Čechoangličanka, žijící a profesně působící v Anglii v nápomoci českým a slovenským rodičům žijícím v Británii, jimž tamní soudnictví odebralo dítě/děti. Coby pomocnice rodičů se osobně účastní řešení kauz na půdě úřadů sociální péče a soudních.

Přednáška obsahovala informace o způsobu fungování britského opatrovnického soudnictví v úrovni odebrání dětí rodičům do pěstounské péče, a byla doplněna o koentované citace překládané přímo z konkrétních přinesených kauzálních dokumentací. Coby profesionálka má paní i veškerou národně i regionálně statistickou dokumentaci.

V roce 2010 bylo v Británii rodičům odebráno do pěstounské péče cca 10 000 dětí (celkově, nejen česko/slovenských). V roce 2013 bylo odebráno již 11 100 dě-

tí. Z odebraných dětí v roce 2013 byla přibližně pětina (2 000 dětí) ve věkové kategorii 0-1 měsíc (novorozenci).

Odebírání dětí rodičům a svěřování pěstounům je byznysem s mohutným obratem a pro mohutný aparát lidí. Město či region dostává státní podporu pro fungování-placení zaměstnanců „odběrového“ aparátu – sociálky, soudnictví (soudců, dvoúrovňového zastoupení stran, úředních opatrovnic), psychologů, pěstounských poradců etc. Výše podpory (~pracovní místa a platy příslušného úřednictva) je přímo úměrná počtu odebraných dětí.

Podpora z veřejných prostředků odběrovému průmyslu kupř. městu Cardiff činí nyní cca 300 milionů GBP ročně, přičemž „pochopitelně“ meziročně stoupá, úměrně s nárůstem počtu odebraných dětí.

Je v eminentním zájmu pracovníků všech složek tohoto průmyslu, aby počet odebraných dětí a tím i finanční výnos byl co možno nejvyšší, což se při společné spolupracující snaze daří.

Schémata, resp. praxe vyhledávání dětí sociálkou k odběru jsou zcela vágní (myšleno krom odběrů evidentně účelných, kupř. matkám těžce drogově závislým).

Většina odběrů je prováděna u rodin sociálně ne na vrcholu, které si nemohou najmout kvalitního advokáta. V těch případech je přidělen advokát z úředního rozhodnutí. Zde, jak i jinde obecně, platí zásada, že advokáti kteří jsou rodičům přiděleni, jsou co do postojů/konání v souladu s odběrovým aparátem jako celkem (že rodičům nepomohou, naopak rodičům/dítěti v rámci řízení cíleně škodí=neoponují odběru).

V schématu každého z opatrovnických soudních řízení je účastno přibližně 20 úředníků – kromě senátu, advokáta, opatrovnice a dvojice soc. pracovníků je zde systém vertikálně dvoúrovňového komunikačního zastoupení jak stran, tak opatrovnického úřednictva (názvy funkcí těchto „vertikálních komunikátorů“ jsem nepochytil).

Z vnějšího pohledu jednotlivá jednání probíhají „formou tiché pošty“ – senát se kupř. otáže rodiče, opatrovnice, psychologa atp., což probíhá řetězem předávání si dotazu přes vyššího komunikátora, pak nižšího komunikátora k případně advokátu a pak k rodiči, odpověď jde pak stejnou cestou protisměrně. Jednotlivá jednání tak trvají mnoho hodin, aniž by příliš postoupila kupředu – v každém řízení o odběr jednotlivého dítěte se tedy, během mnohočetných jednání, velmi dobře živí zmíněných cca 20 úředníků.

Sociální pracovníce jsou placeny nikoli od času věnovaného některému z úkonů, ale od počtu úkonu bez ohledu na strávený čas. Je běžné, že jednání na sociálce s rodičem/rodiči trvá třeba hodinu denně – tímto byl denní úkon úřednicí vykonán a po zbytek dne má placené volno.

Dle zákona je rodičům zakázáno hovořit cokoli o obsahu/průběhu soudního řízení (v průběhu a totéž kdykoli později po skončení), za toto překročení zákona jsou rodiči vyměřeny 2 roky odnětí svobody nepodmíněně (každoročně je z daného důvodu v GB uvězněno přibližně 300 rodičů).

Argumenty, jež vyústí v odběr dítěte, v podstatě nehrají v řízení roli. Opatrovnický aparát v podstatě vede řízení zejména formou monologu ze své strany, či

přesněji – upřesnění okolností, uvedení proti tvrzení od strany rodiče sice může zazní, avšak senát či opatrovnice jej „jakoby neslyší“ - nijak na ně nereagují.

V rozsudku, resp. v celém průběhu řízení, je neustále přítomen-omílán výraz „toto je činěno v zájmu/pro dobro dítěte“.

(Totéž sousloví „jen v zájmu dítěte“ je v každém odstavci při ČR opatrovnických řízeních, kdo máme zkušenost; v ČR povětšinou kromě zájmu dítěte je úřadem činěno v zájmu matek, či přesněji, v zájmu matek je činěno rozhodně a zájem dítěte je kategorií řádově formálnější, fluidnější, neřku-li zástupnou.)

Je-li rodičům žijícím v UK odebráno dítě, již se s ním nesetkají. V případech (ne zřidkavým), kdy dítě od pěstounů uteče k rodičům, je rodič zákonně, pod trestním postihem, povinen okamžitě povolat policii s prosbou, aby dítě z rodiny odvezli. Dle dokumentace konkrétního případu-spisu, kdy byli odebráni dva bratři rodičům, starší z nich doslovně každý týden utíkal od pěstounů k rodičům, přičemž rodiče dle povinnosti vždy obratem volali policii k odvozu dítěte od sebe.

Je-li rodičům odebrán jeden ze sourozenců, zpravidla je toto obratem sociálkou kladeno coby „důkaz výchovné nezpůsobilosti rodičů“ a navazuje odběr dětských sourozenců.

Je-li odebráno dítě rodiči kupř. z nějakého sociálního důvodu, a projeví-li prarodiče dítěte zájem o svěřeni vnuka do své výchovy, k tomuto se nehledí, dítě je předáno cizím pěstounům.

(Neštírím homofobii – dle sdělení jsou v praxi pěstounským párem dvojice jak heterosexuální, tak homosexuální.)

V případě odběru dítěte zahraničnímu občanu-rodiči jsou opatrovnický senát/GB sociálka povinni o >odběrovém rozsudku< informovat místní konzulát daného státu, a též sociálku v domovské zemi. Tuto povinnost GB aparát zpravidla nekoná, přičemž rodič pod zmíněným 2-letým trestem vězení nesmí o výsledku řízení o odběru dítěte informovat třetí stranu (ve vlasti atp.). Toto je, logicky, ze strany cizozemských rodičů přestupováno, vznikají o to vážnější trestněprávní situace.

Dozví-li se domovské úřady rodiče o odběru dítěte jejich občanu pobývajícím v UK, mohou apelovat cestou konzulárních jednání na vydání dítěte nazpět (zdaří-li se, rodina se, pochopitelně, zpravidla navrací do vlasti).

V žádostech na vysoké mezistátní úrovni o navrácení konkrétních dětí, odebráných rodičům-Slovákům pobývajícím v UK, jsou úřady Slovenské republiky velmi aktivní, a nezřídka je žádosti britskou stranou vyhověno.

Oproti tomu – dle průběžné osobní zkušenosti včerejší referentky – úřady České republiky jsou v ohledu žádostí o vydání dětí českým rodičům v podstatě nečinné.

V cestě do socialistické Evropy, kde (ne ještě všude, však pokrok pokračuje) status dítěte může být jakoby i blíže zboží než člověku, jsme před Slováky zkrátka o kus cesty dále.

<http://www.rodinajezaklad.sk/index.php/kontakty/organizacie-a-skupiny>

Martin, 4. 3. 2014

Můj názor / zkušenost

Homosexuálů je dlouhodobě v našich krajích 4% (mužů i žen, přirozeně se ne-reprodukuje), jde o setrvalý stav. Věřící křesťan v nich nemůže vidět nikoho jiného, než bratra / sestru se stejnou lidskou důstojností. Zdá se, že odborníci před lety dospěli k poznání, že homosexualita je vrozenou poruchou (jedna z teorií mluví o hormonálním zaplavení plodu v určité fázi vývoje před narozením) – nyní mají zákaz se tím zabývat.

Debata jde spíše o zcela jiném jevu: propagace nezdravého životního stylu – týká se i heterosexuálů, ale zvláštní důraz je na homosexuální praktiky:

- Homosexuální lobby intenzivně podporuje prostopášný způsob života – lézt s homosexuálními praktikami na veřejnost, adorat je jako pokrokové. Tím se snaží (docela úspěšně) pro tento způsob života získávat „nepravé homosexuály“ (pseudo-homosexualita). K tomu je nezbytné uznat homosexuální praktiky za společensky plnohodnotné. (Ne všichni homosexuálové konají tyto praktiky, takže pravých párů by mělo být jen 1-2 procenta).
- Homosexuální páry nemohou přirozeně počít děti (pokud je nepřivedou z předchozího heterosexuálního vztahu). Aby nebyli diskriminováni, je stát povinen jim děti obstarat (adopce dětí). Tohle je stěžejní, všechno ostatní už dávno mohou. Námitku, že dítě není kompenzační pomůckou, neberou.
- Homosexuálové mají právo na plnohodnotný život. Stejně, jako diabetici. Homosexuálové jsou handicapováni tím, že mají nemocné vztahy (především vztah k sobě, nedokážou přijmout svoji totožnost). Díky americké lobby jejich nemoc vypadla z číselníku chorob – a tím se „uzdravili“. Společnost má podporovat všechny handicapované, ale nikdy ne na úkor jiných. Některé handicapy přirozeně omezují životní prostor, a to je třeba přijmout: diabetik nemůže libovolně mlsat, slepec nemůže řídit autobus, člověk s (jakkoliv) vážně narušenými vztahy nemá vychovávat děti.

Je-li někdo rodičem, dítě vychovává, i když není úplně způsobilý (dokud není zbaven práva soudem). Ovšem do adopce jdou děti, kterým se už rozpadla přirozená rodina – jejich nároky nebyly naplněny. Společnost se má postarat, aby se takové dítě dostalo do rodiny s přirozenými, zdravými (to neznamená zcela ideálními) vztahy. Rozhodně nejde (to říkám z vlastní zkušenosti) o naplnění potřeb adoptivních rodičů, ale dítěte! I homosexuálové mohou mít děti rádi a mohou se jim věnovat – třeba jako vedoucí kroužků. Ale výchova v rodině je především praktická příprava na praktický život – pokud možno takový, jaký dítě skutečně čeká. A k tomu patří bezpečná orientace v základních životních kategoriích, dělba rolí mezi mužem a ženou, přirozený kontakt s dalšími přirozenými rodinami, atd.

V homosexuálním páru stejně silnější partner hraje (dle svého vnitřního pocitu) roli ženy, slabšího partnera zatlačí do role muže (která mu nesedí) – ale oboje je předstírání!

Zvrhlost kampaně LBGTI je v tom, že (sexuální) menšina hodlá předepisovat normu pro všechny, diktovat, jak se k nim většina má chovat, jaká jim má dát privilegia. Pokud dítě považujeme za dar, na který není nárok, celá ideologie LBGTI splaskne.

Zařaďme to do širšího kontextu:

- Dramaticky stoupající nevychovanost vede k nudě, neschopnosti žít smysluplný a dobrodružný život, k neochotě duchovního i tělesného tréninku. To vede k degradaci, závislostem, vulgarizaci a zveřejňování sexu (je redukován na pouhou techniku, úspěšně se prodává doping, neschopnost přirozeného sexu se řeší náhradními praktikami). To neplatí jen pro homosexualitu, ale i heterosexualitu, o bisexualitě nemluvě (to není nemoc, ale nekázeň). Důsledkem je silná degradace životní kvality – a zhoršení výchovy další generace.
- Nevychovanost a z ní plynoucí nesvoboda jsou vydávány za normu. Ti, kdo neodpovídají této normě, začínají být považováni za vadné, výchova k nějakým hodnotám je deviace... Lásky v původním obsahu se zcela vytrácí, neboť stále větší část populace jí není schopná. Lásky musí být přijemná, jinak nemá smysl v ní pokračovat... Mizí i přátelství (slovo přítel klidně můžeme použít ve významu milenec), mizí usilování. Život se stává sérií klipů – buď teď hned, nebo jdu jinam (teď hned mobil za korunu)...
- Lobby „špatně vychovaných“ v EU se snaží zákony regulovat výchovu dětí. Většina rodičů beztak nevychovává, a ti, kteří s láskou vychovávají, nepotřebují předpisy. Tak, jak ústava nemůže vychovávat nevychovaného prezidenta, nemohou zákony vychovávat rodiče, kteří nemají k dětem autentickou (obětavou) lásku (kde ji mají vzít, když ji nepoznali?). Nevychovaní lidé jsou ovšem většinou suroví k sobě, k partnerovi, i k dětem – ale kriminalizace to neřeší.

Jěňa

Úryvky...

Přemýšlel jsem, zda zde uveřejňovat překlady úryvků z díla Edity Stein - sv. Terezie Benedikty od Kříže, karmelitky. Nakonec, proč ne?

☞ Mienungen...

Mínění a úsudky lidí jsou dalekosáhle určovány tím, co „se říká“ a co „se má za to“. Jsou to mínění a úsudky s jasným praktickým dopadem. I když tento „se“ je velmi těžko uchopitelný. Zajisté, jsou to mínění a úsudky jednotlivých lidí. Ale duch jednotlivého člověka je svým způsobem formován svou dobou, a to platí i pro vedoucí duchy.

☞ Eine falsche Auffassung...

Je klamnou domněnkou to, že Církev je neméně dána pro všechny časy. Je navivní přehlížet to, že Církev má své dějiny a že ve své lidské stránce, jako všechno, co je lidské, od počátku podléhá vývoji, a že tento vývoj namnoze má i podobu bojů.

☞ Die Kirche...

Církev je Říší Boží, a v tomto světě musí snášet pozemskou proměnlivost, může vnášet do času věčné pravdy a věčný život, ale musí od každého období přijmout projevy jeho jedinečnosti.

☞ Um sich Gott...

Abychom se Bohu v lásce oddali, musíme Ho poznat jako milujícího. A jedine tak se nám může otevřít.

☞ Man Word sagen...

Říká se, že každé společenství konečných osobností má svou podobu od Boží Trojjednosti. Jistě, je to podoba, ale nekonečně vzdálená a neplnohodnotná - jako každé konečné zpodobení věčného.

Der Geist Gottes...

Duch Boží je nezměrný a přitom se - když se dává - neomezuje velikostí toho komu se dává.

☞ Der endliche Geist...

Konečný duch má omezenou schopnost chápat a nedaří se mu chápat nekonečné. Ale tím, co je mu sděleno se zvětšují jeho schopnosti, takže jeho naplnění a zvýšení nejsou jeho omezeností položeny žádné hranice.

☞ Im Altarsakrament...

Ve Svátosti oltářní je Kristus tělesně přítomen a přijímáním je každý, kdo Ho přijímá, přetvářen v Jeho Tělo, a tak v Církvi sjednocené společenství věřících představuje Tělo Kristovo.

překlad A.S.

Litanie RR

Když jsem se v postním období roku 2006 uchýlil do jedné arizonské poustevny, měl jsem tam trvalý pocit přítomnosti Ducha svatého a jeho vedení, o němž si myslím, že je nám všem dostupné, kdybychom jen znali, „co dává Bůh“ (J, 4, 10). Pomalu jsem sepisoval tuto litanickou modlitbu, abych tuto Přítomnost v sobě probouzel a posiloval. Odříkávejte ji, když ztrácíte víru v Boha, nebo v sebe.

Richard Rohr

*Dokonalý dare Boží
Přítomnosti, jež v nás přebýváš
Příslibe Otcův
Živote Ježíšův
Důkaze a záruko
Věčná chválo
Obhájce náš
Vnitřní posvěcení
Připomínko tajemství
Ty, jež vedeš k cíli
Ty, jež znáš všechny věci
Trvalé svědectví
Ty, jež posiluješ naše srdce
Zacelovači trhlin
Vždy bdělé vědomí
Soucitný pozorovatel
Magnetické jádro
Boží kompase*

*Vnitřní dechu
Božská DNA
Místo vzájemné touhy
Darovaná slávo
Skrytá Boží láska
Hlubší vědomí
Dare naděje
Vroucná touho
Ohni života a lásky
Posvátný tvůrce pokoje
Boží nenásilí
Pečetí vtělení
Prvotino všeho, co je
Otče a Matko sirotků
Zákone vštípený do našich srdcí
Pravdomluvný
Tajný pláne Boží
Úchvatný staviteli mostů*

Děku - Podmoky

*Ty, jenž rozehríváš srdce
Všudypřítomný prostore
Plynoucí proudě
Vánku změny
Sestupující holubice
Oblaku nevědění
Nestvořená milosti
Naplněná prázdnoto
Ty, jenž svým pohledem vše pronikáš
Nejhlubší úrovni naší touhy
Pozorné srdce
Posvátné zranění
Svaté uzdravení
Ty, jenž obměkčuješ našeho ducha*

*Boží vůle
Velkomyslné slitování
Štěrnosti stvořitelova
Naše vítězství
Jediný smutko
Naše společná radosti
Boží slzy
Boží štěstí
Vnitřní uvítání
Nová a věčná smlouvo
Smlouvo vepsaná do našich srdcí
Žárlivý milovníku
Boží toužení*

Setkání seniorů v netradičním prostředí :-)

„Naděje není to přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že má něco smysl - bez ohledu na to, jak to dopadne.“

Václav Havel k Palachovu výročí

„Já zůstávám v církvi, protože čekám, až bude lepší, a církev zase čeká, až já budu lepší.“

Erasmus Rotterdamský

Žít

To, co ve společnosti závislých a v závislé rodině postrádáme, je smysl pro opravdový život.

A tak hledáme pseudozpůsobu, jak pocítit, že doopravdy žijeme. To, jak dobře víte, nefunguje, ale z nějakých důvodů se zdají být tyto způsoby lepší než nic. Užíváme nikotin, kofein nebo se nácíváme jídlem, abychom měli nějaký vjem. Někteří si prolévají hrdlo alkoholem nebo se vzrušují hazardními hrami či destruktivní sexuální aktivitou.

Takové chování je svědectvím o nedostatku spirituality. Ten, kdo duchovně žije, má nadbytek síly a dobrý smysl pro vnitřní kreativitu a imaginaci. Takoví mohou říct: „Mám víc než dost. Prožívám takovou plnost, že z ní mohu ještě dávat.“

Když ve svém nitru pocítíme Ducha Ježíšova více, než jsme žádali nebo toužili, pak pochopíme milost. A milost je trvalou hrozbou závislosti.

R. R.

Termíny měsíčních setkání chlapů ze severu

Datum	Místo	Zajištění místa	Zajištění progr.	Příprava
15. 05. 2014	Teplice	Pjetro Veselý		Lukáš 3
19. 06. 2014	Bohušovice	Kosatka		Lukáš 4
18. 09. 2014	Teplice	Pjetro Veselý		Lukáš 5
20. 11. 2014	Bohušovice	Kosatka		Lukáš 6
18. 12. 2014	Krupka	František	František	Vánoční besídka

Pro přípravu lze použít např.: <http://www.obohu.cz/bible/>

Slavnosti a svátky

- 5. 3. **Popeleční středa**
- 19. 3. **Slavnost svatého Josefa**, snoubence Panny Marie
- 25. 3. **Slavnost Zmrtvýchvstání Páně**

Významné dny

- 21. 3. Mezinárodní den boje za odstranění rasové diskriminace
- 25. 3. Den modliteb za úctu k počatému životu a za narozené děti

Výroční dny biskupů

- 3. 3. Mons. Vokál jmenován biskupem (2011)
- 9. 3. Mons. Esterka kněžské svěcení (1963)
- 13. 3. papež František výroční den zvolení
- 17. 3. Mons. Graubner jmenován tit. biskupem (1990)
- Mons. Hrdlička jmenován tit. biskupem (1990)
- Mons. Radkovský jmenován tit. biskupem (1990)
- Mons. Lobkowicz jmenován tit. biskupem (1990)
- 19. 3. Mons. Hrdlička svátek

LITURGIE

- Mons. Kajnek svátek
27. 3. Kard. Vlk jmenován arcibiskupem (1991)
31. 3. Kard. Vlk biskupské svěcení (1990)
Mons. Cikrle biskupské svěcení (1990)
Mons. Paďour převzetí služby biskupa - koadjutora (2001)

Setkávání

- ◆ 1. neděle v měsíci ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 3. neděle v měsíci od 9:00 - latinská mše svatá
- ◆ 3. neděle v měsíci od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ každou neděli od 10:00 do 11:00 na faře - knihovna, čítárna
- ◆ 2. úterý v měsíci od 14:30 na faře - setkání seniorů
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek od 16:15 na faře - setkání nad otázkami víry
- ◆ 2. pátek v měsíci od 19:00 na faře - promítání, či křeslo pro hosta
- ◆ 18. v měsíci v 17:30 - obnova zasvěcení P. Marii, mše

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30
Pondělí	07:00	
Úterý		17:30
Středa	07:00	
Čtvrtek		17:30
Pátek		17:30
Sobota		17:30 Bynov ÚSP

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové **Neděle 10:45** Kostel Nejsvětější Trojice

Aktuální informace hledejte na: http://rkf.dc.podmokly.sweb.cz/Cz_021.htm

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 30. 03. 2014, před 1. nedělí v dubnu ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 12 Kč)